

ДЕМИ МУР

ВСИЧКО, КОЕТО СЪМ

Inside out. Copyright © 2019 by Pajama Party Productions, Inc.
All rights reserved.

All photographs are courtesy of the author unless otherwise noted.

Cover Photo by Matthew Rolston/Corbis via Getty Images/
Guliver

© Красимира Абаджиева – превод

© Мира Минкова – художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2019

ISBN 978-954-389-565-6

**Изданията на ЕРА търсете на
www.erabooks.net**

Демис
Мур
Всичко,
което съм

EPA

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

– Да знаеш, че много си пада по теб!

Така каза Емилио за красивия и наперен Брус, който ми се стори високомерен – той беше два пъти номиниран за „Еми“ (и спечели наградата месец след запознанството ни). Аз дори не го бях гледала, тъй като не се заседяхах пред телевизора. Двамата имахме договори с „Трайстар Пикчърс“ и го попитах:

– Е, как е в „Трайстар“?

– Никога не ходя там – заяви той.

На партито след премиерата в „Ел Койот“ Брус ми предложи питие. Като казах, че не пия, настоя да ме почерпи с „Перие“. Беше работил като барман в Ню Йорк и държеше да покаже уменията си

зад бара, като жонглираше с шейкърa, за да привлече вниманието ми. След време разбрах, че въпреки ухажването същата вечер имал среща с друга жена! По-късно всички се запътиха към клуба, където Рик Дюкомън имаше стендъп шоу. Брус настоя да отида и тъй като ми беше на път, се отбих. Чакаше със запазена маса и бутилка „Перие“. Щом ме видя, стана и отмести стола, за да ме настани до себе си. Беше много галантен и когато казах, че е късно и ще тръгвам, предложи да ме изпрати до колата. Поиска телефонния ми номер и аз се притесних като ученичка. Нямахме химикалка и Брус се втурна в клуба, за да намери нещо за писане. Записа телефона на ръката си – често го правеше, – но този път наистина се вълнуваше и пръстите му трепереха.

По онова време нямаше мобилни телефони и нямаше как да звънна на приятелите си, за да разбера повече за него. Докато се прибирах, се замислих, че всъщност никога не бях канена на среща – с Фреди се срещнахме на концерт, а с Емилио по време на снимки. С Брус беше различно. Той беше упорит и не се замисляше дали мястото му е до мен. Чувствах се неудобно от Емилио, който може би имаше надежда да оправим отношенията си.

След петнайсет минути вече приближавах дома си в Малибу. Карах по „Пасифик Коуст Хайуей“, отдясно бяха хълмовете и звездите, а отляво

– потъналият в лунна светлина океан. Беше тихо и спокойно.

Изведнъж чух името си. Не, не беше гласът на баща ми от отвъдното, а гласът на Брус, който караше лимузина в съседното платно, покривът беше свален, а приятелите му махаха и викаха с него: „Деми, Деми!“ Така правеше той по онова време – наемаше лимузина и купонясваше цяла нощ. Очите ни се срещнаха, той размаха бейзболната си шапка и двата джойнта зад ушите му изхвърчаха на шосето.

*

Обади ми се на другата сутрин. Попита какво ще правя през деня. Казах му, че ще ходя в „Ориндж Каунти“ при Диана и Джордж.

Когато предложи да дойде с мен, го предупредих, че там ще бъде и леля Мери, а тя има доста труден характер. Въпреки това Брус дойде. Не можех да повярвам, че беше готов да пътува два часа, за да се запознае с шантавите ми роднини. Къщата му беше на плажа, близо до шосето, и аз се отбих да го взема. Приятелите му бяха още там. Живееха заедно, обикаляха Ел Ей, веселяха се и сваляха момичета. Тайфата им наподобяваше на „Антураж“ през осемдесетте, само че тези бяха добри и забавни момчета. Сами си бяха дали прозвището

Новите Рат Пак*. Същата тази сутрин се запознах с Уди Харелсън и Джон Гудман, с които станах добра приятелка.

Пътувахме приятно. Брус ме обсипваше с внимание. Кой знае, може би му се сторих като ангел – нали не пия и не съм по гуляите. Лудата ми леля Диана и Джордж го харесаха. Та той беше като нас – чаровен, шантав и щур. Беше привлекателен и с чудесното чувство за хумор на татко и дядо (разбрах го по-късно).

На другия ден ме заведе да гледаме Шекспирова пиеса с Джон Гудман (доколкото помня, повечето от Новите Рат Пак също бяха там). Почти не се разделяхме. Чувствах се като принцеса. Брус беше много щедър – семейството му беше бедно и той искаше да има всичко и да харчи на воля. Поръчваше си три ордъовъра и само ги опитваше. Обичаше хазарта. Осъзнаваше силата на парите, които премахват толкова много пречки. След години се случваше да казва посред нощ, когато някое от бебетата се разплаче: „Ще ти дам хиляда долара, ако ѝ смениш памперса.“

Брус беше работил в „Кафе Сентро“ в Манхатън, знаеше всички хубави ресторанти и редовно ги посещавахме. Веднъж отидохме с частен само-

* „Брат Пак“ е името на група актьори, които често участват заедно във филми от 80-те години. – Б. р.

лет на концерт на групата му. Често си мислех, че този начин на живот би допаднал на всяко момиче.

Заведе ме и в Лондон. За пръв път посещавах Европа. Заради часовата разлика първата вечер се чувствах ужасно. Папараците ни чакаха на летището и ни преследваха навсякъде. Не очаквах такава агресия и си отдъхнах чак когато се качихме на самолета в края на престоя.

Папараците бяха наистина голяма досада. Един ден ходихме с приятелите му на плаж и някой ме беше снимал как карам джет ски по бански. Изглеждах дебела и снимката беше коментирана във всички таблоиди. Брус ме уверяваше, че всичко в мен е красиво и обичта му лекуваше горчивината и отчаянието ми.

Неговото детство също било трудно. Като малък заеквал и колкото и да е странно, това станало причина да се захване с актьорско майсторство. Незнайно защо, когато застанат на сцена, някои заекващи деца преодоляват говорния си дефект.

Сцената се беше оказала спасение както за мен, така и за него.

Той беше най-големият от четири деца. Майка му работела непрекъснато, но баща му я тормозел и накрая се развели. Ако не познавате добре Брус, никога няма да забележите раненото дете в него. Аз обаче го съзрях и двамата си говорех-

ме често колко много бихме искали да имаме деца и семейство, за да запълним големите празноти в живота си.

Брус започна снимките за „Умирай трудно“ и аз ходех да го гледам. Беше много страшно. За малко не загина, докато скачаше от пететажен гараж. Експлозията го отвя на ръба на въздушната възглавница. Той се смя, а аз загубих ума и дума от ужас.

През първата почивна седмица ме заведе с частен самолет на боксов мач във Вегас. Брус обичаше бокса. Беше ужасно. Чавес и Росарио... Не мразя бокса, но не обичам кръвопролитията. Тренинорът на Росарио спря мача и с Брус отидохме в казиното.

– Мисля, че трябва да се оженим – неочаквано каза той.

На идване се бяхме шегували за сватбите във Вегас, но тонът му беше напълно сериозен. Когато повтори предложението, поех дъх и отвърнах:

– Добре.

Забременях в брачната нощ в „Голдън Нъгет“ – 21 ноември 1987. Бременна във Вегас! Оказа се, че момичето може да избяга от Розуел, но не и Розуел от него...

Сватбата беше след месец и подарък от „Трайстар“. Това беше чудесна реклама за компанията, тъй като Брус беше международна филмова

звезда, а и мен ме очакваха успехи след хитовия филм „За снощи“. Сватбата беше в звуковите зали на „Уорнър Брос“ и повече от разточителна. Слязох по стълба към „параклиса“ за черковната сватба. Литъл Ричард беше церемониалмайстор: „Деми-и-и, взимаш ли този мъж за законен съпруг в палат в Бевърли Хилс, или в мъничка къщурка?“ Ани Лейбовиц направи снимки, шаферките бяха в черно и изпяха с шаферите песента „Бруно се жени“, написана от Брус Робърт Крафт по ролята на анимационния герой, озвучаван от Брус. Приемът беше в зала с палми в стил Копакабана. Вместо да е един от най-хубавите и незабравими дни в живота ми, сватбеният ден беше изтощителен: дойдоха родителите на Брус (за пръв път заедно след развода), Джордж и Диана, баба ми с любимия си Харолд (тя беше доста притеснена, тъй като чела в таблоидите, че Брус е неукротим бонвиван), а за капак дойде и майка ми.

Нощта след сватбата Джини се настани в моята къща, а аз и Брус се прибрахме в неговата къща. Телефонът извъня в два сутринта. Обаждаха се от полицията. Майка се беше скарала със съседите и станала голяма разправия. Вярна на себе си, тя успя отново да ме вбеси. Брус разбра що за човек е и се съгласи, че общуването ни с нея трябва да бъде сведено до минимум. Предстоеше ми да бъда майка и имах нужда от пример за подражание, ала

въпреки неугасващите ми надежди, на Джини едва ли можеше да се разчита.

*

Румър Глен Уилис се роди точно на датата – 16 август 1988, в Падука, Кентъки, където Брус беше на снимките на „В страната“. За разлика от майка ми и напук на болките, аз исках да преживея всеки миг и заради желанието си смених лекарите в последния момент. Раждането мина без епизитомия, с Брус се радвахме половин час на бебето, в което се влюбихме, взех душ и се прибрахме у дома.

Кръстихме я на английския писател Румър Годън, на чието име попаднах в една книжарница, докато се чудех какво име да избира за скъпото си бебе. Чувствах се чудесно като бременна, а и Брус все повтаряше колко съм красива.

Майчинството беше истинско вълшебство. Бях обзета от еуфория, кърмех Румър и най-сетне се радвах на взаимна безусловна обич. Кърмех я две години и чак след като ги навърши, я оставих за пръв път през нощта.

Дори отношенията ми с Джини се промениха. Тя дойде за една седмица и едва ли не за пръв път в живота ни прекарахме седем чудесни дни. Беше забравила за постоянните си несгоди и не спираше

да се прехласва по бебето. Правеше снимки, радваше се на Румър и когато си тръгна, имах чувството, че отново имам майка. Може би трябваше да ѝ предложа да живее с нас и да се грижи за дъщеря ми, тъй като така би намерила смисъл и сигурност в живота. Бях само на двацет и пет, а животът ме завъртя и нямаше спиране. Сватба, бременност, прекрасна дъщеричка. С Брус бяхме известни и с толкова много пари, колкото и не си бяхме помисляли, че някога може да имаме.

Звучи като живот приказка, но не след дълго се оказа, че никакви пари, успех или слава не могат да изцелят обременената с горчивини и тлеещи травми душа.